

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce **J. N.**, zastoupeného JUDr. Petrem Cardou, advokátem se sídlem Pod věží 3, 568 02 Svitavy, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové, proti rozhodnutím ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6673a/130/2003-An, č. j. 6673b/130/2003-An a č. j. 6673c/130/2003-An, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2005, č. j. 31 Ca 269/2004 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Třemi dodatečnými platebními výměry ze dne 6. 11. 2001 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 1998, říjen 1999 a listopad 1999 doměřil Finanční úřad ve Vysokém Mýtě žalobci daň ve výši 237 600 Kč, 112 200 Kč a 150 700 Kč. Odvolání žalobkyně proti těmto platebním výměrům zamítl žalovaný svými třemi rozhodnutími ze dne 5. 10. 2004. Rozhodl tak opětovně poté, co jeho předchozí rozhodnutí o odvolání byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 10. 2003.

Žaloby, jimiž žalobce brojil proti rozhodnutím žalovaného, spojil Krajský soud v Hradci Králové ke společnému projednání; poté rozsudkem ze dne 29. 9. 2005 rozhodl tak, že výrokem I zrušil rozhodnutí žalovaného týkající se zdaňovacího období listopad 1998, kdežto výrokem II zamítl žaloby proti rozhodnutím žalovaného týkajícím se zdaňovacích období říjen 1999 a listopad 1999. K výroku II uvedl, že co se týče nákladů za poskytnutí reklamní plochy společností E., s. r. o., žalobce neprokázal, že mu tato služba byla poskytnuta

tak, jak tvrdil. Výpovědi jednatele zmíněné společnosti byly nevěrohodné, ani výpověď jediného zaměstnance společnosti neprokázala žalobcova tvrzení, a pro uznání nadměrného odpočtu nepostačí pouhá existence řádných dokladů. Ohledně dodávky kabiny V. F. a náhradních dílů od společnosti V. K., s. r. o., soud uzavřel, že žalobce neprokázal, že doklady, na jejichž základě uplatnil nárok na odpočet daně, byly vystaveny plátcem daně (toto tvrzení bylo vyvráceno zejména svědeckou výpovědí pana J. Š., již byl žalobce přítomen a jejíž pravdivost nepopřel). Proti tvrzení žalobce dále správce daně postavil informace získané z účetnictví údajného dodavatele, předmět činnosti dodavatele a nejasné okolnosti opravy převáděné kabiny. I krajský soud dospěl k závěru, že navrhovaný výslech svědka J. K. by byl nadbytečný.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce kasační stížnost. V jejím úvodu soudu vytkl, že výrokem I rozsudku zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, nikoli též rozhodnutí správce daně vydané v I. stupni, jak navrhoval žalobce v žalobě; tento návrh přitom ani nezamítl, ani mu nevyhověl, a v odůvodnění rozsudku se k němu nijak nevyjádřil. Pokud jde o plnění od společnosti E, s. r. o., namítl žalobce, že předmětem kontroly bylo zdaňovací období listopad 1999. Tohoto období se týkala smlouva o poskytnutí reklamy ze dne 23. 6. 1999, která byla upřesněna dodatkem ze dne 19. 11. 1999. Z dodatku vyplývalo, že reklama v předmětném období byla uskutečněna pouze na nákladním autě A. Pokud tedy správce daně prováděl zkoumání ve vztahu k reklamě uskutečněné v roce 2000 (i podle smlouvy uzavřené až v tomto roce), netýkalo se zkoumání období, za které byla kontrola prováděna, a dokazování k tomuto období tak nemá oporu v zákoně. Stejně tak se kontrolovaného období netýká reklama na stánku s občerstvením „V.“, protože i ona byla realizována až v roce 2000. Rozpory, na které žalovaný poukazoval, se týkaly pouze roku 2000, kdy byla realizována reklama jednak na nákladních autech, jednak na stánku s občerstvením; finanční orgány tak v řízení nesprávně směšovaly reklamu z roku 2000 s reklamou z listopadu 1999. Ohledně té přitom žádné rozpory nevznikly: výpověď svědka K. ze dne 2. 5. 2001 není jako důkaz použitelná, protože žalobci nebyla dána možnost účastnit se výslechu. Ve výpovědi ze dne 28. 8. 2001 již svědek uvedl, že v roce 1999 byla reklama nalepena na vozidle A., a v tomto bodě k žádnému rozporu nedošlo. Rovněž výpověď svědka D. se netýkala a nemohla týkat kontrolovaného období, protože svědek byl u společnosti E, s. r. o., zaměstnán až v roce 2000, jehož se kontrola správně neměla týkat.

K neuznanému nároku na odpočet, který dokládal fakturami od dodavatele – společnosti V. K., s. r. o. – namítl žalobce v první řadě vady řízení před správním orgánem. V řízení bylo prokázáno, že kabina vozu V. F. fyzicky existovala a žalobce ji měl v držení; pokud pak žalobce zjistil, že původním vlastníkem kabiny byl J. K., který kabinu prodal dodavateli, měl správce daně tento subjekt vyslechnout, což neučinil. Nebyl proveden – a v tom pochybil i soud – ani důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda faktury vystavené žalobci byly psány na stejném psacím stroji jako ostatní faktury dodavatele. Pokud by tomu tak bylo, byl by to nezvratný důkaz o tom, že výpověď svědka Š. není pravdivá. Takový důkaz by byl o to důležitější, že dodavatelovo účetnictví je neprůkazné, a není tak s to účinně vyvrátit žalobcova tvrzení. I závěr správce daně o tom, že dodavatel měl kabinu v držení pouhý jeden den, a nemohl tak provést opravu, je založen na pouhých dohadách. To, že při výslechu svědka Š. nezpochybňoval žalobce jeho výpovědi, zdůvodnil žalobce tím, že se takového výslechu účastnil poprvé a nebyl při něm vyzván k tomu, aby se k výpovědi vyjadřoval, nýbrž jen k tomu, aby kladl svědkovi otázky.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok II napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Námitkám týkajícím se poskytování reklamních ploch společností E, s. r. o., Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Žalobce se mylí, domnívá-li se, že zkoumáním skutkových okolností nastavších v roce 2000 překročil správce daně svou pravomoc, protože kontrola se týkala zdaňovacího období listopad 1999. V listopadu 1999 došlo podle dodatku ke smlouvě ze dne 19. 11. 1999 k „fyzické realizaci“ reklamy, která měla být v souladu se smlouvou poskytována dalších dvanáct měsíců; bylo tedy úkolem správce daně zjistit, zda reklama byla skutečně umístěna u společnosti E, s. r. o., v listopadu 1999 a v měsících následujících, nutně přesahujících kontrolované zdaňovací období, jak to žádala smlouva. Při zjišťování přitom nehrálo takovou roli to, ve kterých měsících byla reklama umístěna, nýbrž to, ke které ze dvou postupně uzavřených smluv (první smlouva ze dne 23. 6. 1999, upřesněná dodatkem ze dne 19. 11. 1999 s platností na jeden rok od tohoto data, druhá smlouva ze dne 30. 3. 2000) se to které plnění vztahovalo. Protože období, na něž byly smlouvy uzavřeny, se částečně překrývala, bylo pro oprávněnost uplatňovaného nadměrného odpočtu za listopad 1999 zapotřebí prokázat, že na základě první smlouvy bylo plněno nejen penězi od žalobce, ale též reklamou od jeho smluvního partnera, a to již od listopadu 1999. Částečně se shodoval i předmět obou smluv, a po 30. 3. 2000 již tak bylo obtížnější rozlišit, ke které z obou smluv se vztahuje které plnění; bylo tedy na místě, aby se správce daně zabýval zejména právě obdobím listopad 1999 – březen 2000, které bylo upraveno výlučně první smlouvou. Pokud žalobce a svědci vypovídali v průběhu daňového řízení i o období následujícím, bylo to jen přirozeným důsledkem provázanosti obou smluv. Zkoumal-li pak správce daně i plnění poskytnuté podle druhé smlouvy ze dne 30. 3. 2000, nečinil tak mimo rámec zákona, nýbrž v souladu s ním a v zájmu řádného zjištění skutkového stavu věci, aby mohl zřetelně a jednoznačně odlišit plnění poskytnuté podle první smlouvy od plnění podle smlouvy druhé.

Z dodatku ze dne 19. 11. 1999 nevyplývalo – jak tvrdí žalobce – že reklama podle smlouvy z roku 1999 byla umístěna pouze na nákladním vozidle A. Ve smlouvě ze dne 23. 6. 1999 se hovoří o „*plochách, kterých je (společnost E, s. r. o.) výhradním vlastníkem, má je pronajaty, nebo jejich držení jinak smluvně upraveno*“; dodatek pak praví pouze tolik, že „*fyzická realizace reklamy byla uskutečněna dne 19. 11. 1999*“, a dále se upravuje doba, po kterou budou blíže nespecifikované „*reklamní plochy*“ poskytnuty (tj. od 19. 11. 1999 do 18. 11. 2000). Žalobce přehlíží podstatu problému, když v kasační stížnosti tvrdí, že správce daně měl zkoumat pouze umístění a podobu reklamy na vozidle A., a nezabývat se reklamou na stánku s občerstvením (přívěsu) „V.“, neboť ta byla uskutečněna až v roce 2000. Právě tato okolnost – tedy kde a v jaké podobě byla umístěna reklama podle smlouvy z roku 1999 – byla totiž nutným předmětem zkoumání správce daně: předmět smlouvy byl vymezen natolik obecně, že neposkytoval v tomto směru žádné vodítko. Správce daně nikdy nepopřel, že reklama na přívěsu „V.“ byla provedena až v roce 2000, neměl ani důvod to popírat.

Ke zkoumání právě této reklamy a na to přirozeně navazujícímu zjišťování dalších okolností, za nichž byla žalobcova reklama umístěována na vozidlech pana K. v letech 1999 a 2000, ostatně přivedl správce daně sám žalobce, který dne 14. 11. 2000 do protokolu vypověděl, že reklama podle smlouvy ze dne 23. 6. 1999 byla umístěna na přívěsu na občerstvení „V.“ (zatímco reklamy na vozidlech A. a na cisterně T. byly podle žalobce umístěny až na základě druhé smlouvy ze dne 30. 3. 2000). Jinak ale vypovídal druhý účastník smluvního vztahu, pan M. K., dne 2. 5. 2001: podle něj se smlouva z roku 1999 týkala jen nákladního automobilu, kdežto reklama na přívěsu byla umístěna až na základě smlouvy z března roku 2000. Namítá-li žalobce, že tuto výpověď nelze použít jako důkaz,

protože se jí žalobce nemohl účastnit, je nutno poukázat na to, že i dne 28. 8. 2001 za přítomnosti žalobce vypovídal pan K. tak, že reklama podle smlouvy z r. 1999 byla umístěna na vozidle A. (a nikoli na přívěsu „V.“), a až k dotazu žalobce připustil to, že do konce března 2000 byla reklama podle první smlouvy umístěna na vozidle A. a poté na přívěsu „V.“. Této verze se pak svědek přidržel i při výpovědi dne 8. 4. 2002. Již z tohoto shrnutí je zřejmé, že účastníci smluvního vztahu neměli jasno v tom, jaké plnění pan K. poskytl žalobci na základě smlouvy z roku 1999 (tedy zda šlo o reklamu jen na přívěsu „V.“, nebo o reklamu jen na vozidle A., nebo konečně o reklamu na obou těchto nosičích).

Nejasnosti přetrvaly i po opakovaných výpovědích obou účastníků smluvního vztahu v tom, jak reklama vypadala. Ohledně reklamy na vozidle A. žalobce vypověděl, že měla rozměry 1 x 2 metry, podle M. K. ovšem rozměry byly 30 x 30 cm, případně 30 x 40 cm. Reklama na přívěsu „V.“ měla podle žalobce rozměry 1,8 x 1,0 m, podle M. K. 40 x 60 cm, případně 80 x 120 cm. Tyto rozdíly ve výpovědích mezi žalobcem a M. K. a odlišnosti mezi jednotlivými výpověďmi M. K. jsou dosti značné a rozhodně přesahují míru běžné nepřesnosti. Oporu žalobcovým tvrzením neposkytl ani výpověď pana R. M., majitele grafického studia, v němž M. K. nechal zhotovit reklamní samolepky. Tyto samolepky byly předány až 27. 11. 2000, tedy v době, na kterou se již nevztahovala smlouva z června 1999 ve znění dodatku z listopadu 1999, a nemohly tak prokázat plnění podle této smlouvy. Nebylo doloženo ani tvrzení pana K. o tom, že původně reklamu vytvořil sám. Co se pak týče výpovědi pana D. (jejíž hodnověrnost je navíc snížena tím, že první výpověďí hodlal pan D. působit potíže svému zaměstnavateli, druhou chtěl naopak vyhovět žalobci, kterého svou první výpověďí poškodil), ani ty nevypovídají o tom, zda a kde byla umístěna reklama v listopadu 1999.

Pro závěr o tom, zda se žalobci podařilo prokázat faktické plnění ze smlouvy z roku 1999, není tedy třeba bližších údajů o tom, kdy pan K. zakoupil přívěs, kdy jej zprovoznil, co mínil žalobce „*počátkem roku*“ a kolik vlastně vozidel pana K. mělo být poskytnuto coby reklamní plocha pro žalobce. Existují zde sice formálně bezvadné doklady o tom, že žalobce panu K. již v roce 1999 zaplatil, a není důvod pochybovat o tom, že někdy v průběhu roku 2000 pan K. skutečně poskytl žalobci reklamní plochy; to však ještě automaticky neznamená, že tím bylo prokázáno plnění podle smlouvy z roku 1999. Jediný, kdo vypověděl o umístění reklamy (na vozidle A.) již v listopadu 1999, byl pan K., jehož výpovědi jako celek jsou ovšem nesoudržné a vzájemně se popírají. Sám žalobce nebyl s to k roku 1999 nic říci: poprvé viděl svou reklamu u pana K. až v roce 2000, a to navíc podle svých výpovědí na přívěsu „V.“. Tato vzájemně se mýějící tvrzení nemohou - bez ohledu na jejich pravdivost - prokázat, že plnění podle smlouvy z roku 1999 bylo skutečně poskytnuto, a založit tak žalobci nárok na nadměrný odpočet.

Důvodné nejsou ani námitky týkající se dodávek kabiny a náhradních dílů od společnosti V. K., s. r. o. Žalobce tu finančním orgánům vytkl, že vzaly v potaz pouze důkazy svědčící proti němu, aniž se zabývaly zjištěními svědčícími v jeho prospěch a provedly další potřebné důkazy, a skutkový stav tak byl objasněn neuspokojivě. Tuto žalobcovu výtku Nejvyšší správní soud nesdílí.

Proti tvrzení žalobce, že koupil kabinu a náhradní díly k vozidlu V. F. od dodavatele – společnosti V. K., s. r. o., žalovaný postavil především výpověď J. Š., jednatele této společnosti (podle níž jednatel žalobce neznal, nikdy s ním neobchodoval, faktury, jimiž žalobce dokládal nárok na nadměrný odpočet, nevystavil a nepodepsal). Tu podpořil zjištěními o tom, že v účetnictví dodavatele nebyly založeny žádné doklady vztahující se

k tomuto obchodnímu případu (a to ani o nákupu kabiny od subjektu J. K., J. A. V., ani o prodeji kabiny žalobci), plynulo z něj, že dodavatel se nezabýval obchodováním s automobilovými díly, nýbrž nákupem a prodejem dřevní hmoty, a chyběly tu doklady týkající se opravy kabiny (dodavatel totiž neměl vlastní zaměstnance, kteří by takovou opravu mohli provést).

Nelze přehlédnout, že vypovídací schopnost dodavatelova účetnictví je malá. Jak sdělil Finanční úřad v Kroměříži dne 4. 4. 2001, při kontrole daně z přidané hodnoty u dodavatele bylo zjištěno větší množství fiktivních přijatých zdanitelných plnění. Finanční úřad v Kopřivnici pak dne 13. 8. 2001 rovněž konstatoval, že účetnictví dodavatele obsahuje množství fiktivních odběratelských faktur a též fiktivní dodavatelské faktury. Poznamenal přitom, že některé dodavatelské i odběratelské faktury byly vystaveny na mechanickém psacím stroji, a předložil fotokopie několika dodavatelových faktur, které byly podle jeho názoru zřejmě vystaveny na stejném psacím stroji jako faktury pro žalobce.

Nedostatků v dodavatelově účetnictví si krajský soud byl vědom, uzavřel však, že tu byly i jiné důkazy, a sice předmět činnosti dodavatele, nemožnost provedení rozsáhlé opravy kabiny (a mnohonásobné zvýšení její ceny v rozmezí dvou dnů) a v neposlední řadě výpověď svědka Š.. Žalobce má pravdu v tom, že samotná výpověď tohoto svědka, který byl na věci osobně zainteresován, by jako důkaz proti němu nebyla dostatečná: není totiž důvodu předpokládat, že jakýkoli svědek vždy líčí události věrněji a pravdivěji než samotný daňový subjekt. V žalobcově případě však důkazní situace takto nestála. Žalobce byl ke své vlastní žádosti přítomen při výpovědi svědka Š. dne 2. 8. 2001, ovšem jeho tvrzení, která později označil za nepravdivá, nepochybně. V kasační stížnosti zdůvodnil svůj postoj tak, že nebyl při výsledku vyzván k tomu, aby se k výpovědi vyjadřoval, nýbrž jen k tomu, aby kladl svědkovi otázky; toto zdůvodnění však není přesvědčivé. K tomu, aby zpochybnil svědkova tvrzení, nemusel žalobce vstupovat do jeho výpovědi: naopak i formou následných otázek mohl svědkovi předejít svou verzi průběhu událostí a žádat po něm vysvětlení. Žalobce vylíčil správci daně průběh obchodu do protokolu ze dne 4. 7. 2001; popsal poměrně přesně okolnosti dodávky zboží a fakturace a zmínil se o třech mužích, kteří se obchodu zúčastnili. Měsíc nato však nezaujal žádný postoj ke sdělení svědka, že vidí žalobce poprvé v životě; považoval-li za nepravdivé tvrzení svědka, že žalobce nezná a nikdy s ním nejednal, je s podivem, že se od svědka nedomáhal bližšího objasnění a nedovoľával se v jeho přítomnosti údajného setkání s ním. Z protokolu o výpovědi svědka naopak dosti zřetelně plyne, že i pro žalobce to bylo prvé setkání, a že se spíše snažil dobrat toho, kdo s ním tedy jednal jménem dodavatele, když ne pan Š., a jakým způsobem mohla tato osoba získat razítko dodavatele. Takové otázky ovšem nijak nevyvrátily svědkova tvrzení – pouze vyvolaly dojem, že žalobce byl při koupi kabiny a náhradních dílů obelstěn. Tuto eventualitu pak nebylo nutno dále zkoumat: pokud se totiž samotný žalobce neznal k jediné osobě, která byla v dané době oprávněna jednat za jeho údajného dodavatele, bylo nasnadě, že jednal s osobou od jednatele odlišnou, která nemohla zavazovat společnost V. K., s. r. o., a doklad jí vystavený nemohl žalobci založit nárok na nadměrný odpočet.

Neprávem pak žalobce namítá, že správce daně neprovedl důkaz znaleckým posudkem, kterým by mělo být zjištěno, zda faktury vystavené žalobci (nijak blíže nespecifikované, tedy zřejmě jak faktura na kabinu, tak faktura na náhradní díly) a faktury předložené Finančním úřadem v Kopřivnici byly napsány na stejném mechanickém psacím stroji; to, že tento důkaz nebyl proveden, vytkl žalobce i krajskému soudu. Ani finanční orgány, ani krajský soud v tomto ohledu ale nijak nepochybily. Žalobce v řízení

před správcem daně nenavrl, aby byl tento důkaz proveden, ačkoli tak mohl učinit. Ani u krajského soudu se nedomáhal provedení takového důkazu (vedl pouze, že „mělo být – rozuměj v řízení před správcem daně – *provedeno i znalecké zkoumání předmětných faktur*“, což se nerovná návrhu na provedení důkazu v přezkumném řízení u soudu); těžko tedy může být spatřován „zásadní nedostatek“ v tom, že krajský soud takový důkaz neprovedl ani se o něm nezminil.

Žalobce dále poukázal na nedostatečné dokazování ve vztahu k daňovému subjektu J. K. (Je třeba poznamenat, že ačkoli žalovaný zahrnul pojednání o dokladech vystavených údajně J. K. jak do popisu koupě kabiny – rozhodnutí č. j. 6673b/130/2003-An, tak do popisu koupě náhradních dílů – rozhodnutí č. j. 6673c/130/2003-An, do druhého rozhodnutí tyto úvahy nepatří. Totéž smísení právní argumentace se pak vyskytuje i v žalobách: i zde se žalobce ve vztahu ke koupi náhradních dílů odvolává na J. K., ovšem nevhodně. Zatímco totiž na popření prodeje kabiny ze strany J. Š. reagoval žalobce tak, že předložil doklady ze dne 21. 10. 1999 vztahující se ke kabině, k popřenému prodeji náhradních dílů již nic bližšího neuvedl a nepředložil: odvolal se jen opětovně na již známou fakturu, která byla vystavena jemu.) V daňovém řízení předložil žalobce ze své iniciativy předávací protokol ze dne 10. 11. 1995 od společnosti T. C. H. P., s. r. o., na vozidlo V. F. (jehož součástí byla sporná kabina) pro daňový subjekt J. J. K. s. a. s., J. K., S. n., V. Dále předložil doklady vydané subjektem J. K., J. J. K. a. V. – účtenku za hotové ze dne 21. 10. 1999 a stvrzenku na příjem částky 36 600 Kč od společnosti V. K., s. r. o. Žalobce tak podle svého názoru doložil skutečnost, že společnost V. K., s. r. o., jako jeho dodavatel koupila kabinu, a vyvrátil tak výpověď J. Š. Tímto samotným předložením dokladů, resp. tím, že správce daně poukázal na rozdíly v označení původního vlastníka kabiny na jednotlivých dokladech a na jeho nejasnou identifikaci, vznikla správci daně podle žalobce povinnost vyslechnout J. K.; taková domněnka je ovšem mylná. Je na správci daně, jaké prostředky zvolí ke správnému zjištění daňové povinnosti; je-li daňový subjekt toho názoru, že právě ten či onen důkazní prostředek by byl s to prokázat jeho tvrzení, je na něm, aby takový důkazní prostředek navrhl. Správce daně poté zváží, zda důkaz provede, popř. zdůvodní, proč jej neprovedl; ať k tomu či k onomu je však nezbytný onen prvotní návrh daňového subjektu, a žalobce takový návrh neučinil. Není pak pochybením správce daně, nevyhověl-li žalobci v tom, čeho se u něj žalobce nedomáhal. O řízení před krajským soudem platí totéž, co o důkazu znaleckým posudkem shora. Žalobce takový důkaz nenavrl – pouze v žalobě uvedl, že „*považuje za pochybení, že nebyl vyslechnut svědek K.*“ – tedy nenavrl provedení důkazu v soudním řízení, nýbrž vznesl námitku proti postupu správce daně.

Žalobce se v kasační stížnosti dotkl i výroku I napadeného rozsudku krajského soudu (ačkoli jeho zrušení nenavrl): poukázal na to, že krajský soud výrokem I svého rozsudku zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, i když jej žalobce žádal i o zrušení rozhodnutí vydaného v I. stupni, a tento svůj postup nijak neodůvodnil. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že krajský soud se k tomuto návrhu měl vyjádřit, pokud už mu nehodlal vyhovět, a krajskému soudu jeho mlčení vytknout. To, zda soud při rušení rozhodnutí vydaného v II. stupni zruší i rozhodnutí jemu předcházející, sice závisí na jeho úvaze („*podle okolností*“ – § 78 odst. 3 s. ř. s.); pokud se však žalobce tohoto postupu výslovně domáhá, je soud povinen, byť stručně, sdělit, že se návrhem zabýval a proč mu nevyhověl. Neučinil-li to soud, pochybil; nejedná se nicméně o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (a ani žalobce to tak zjevně nevnímá, neboť o zrušení výroku I neusiluje).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.),

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu